

บทที่ 1

อย่าก่อเรื่องเธอ ก็มาก่อเรื่องนี้!

วันนี้เป็นวันที่อากาศดีลมโชยแดดสวยวันหนึ่ง

บนทางหลวง กลุ่มคนสี่คนกำลังควมม้าเหาะอย่างอยู่กลางถนนสายใหญ่ ด้วยท่าทางองอาจสง่างาม สมาชิกในกลุ่มประกอบด้วย หนึ่งอัศวินอารักษ์ สองอัศวินราชองครักษ์ และอีกหนึ่งผู้เสพความตายซึ่งควมตำแหน่งแพทย์หลวง และนักพยากรณ์... นี่เป็นขบวนรบพร้อมออกผจญภัยสุดอลังการที่กว่าจะรวมตัวกันขึ้นมาได้นั้นช่างแสนจะยากยิ่ง

หลังจากเร่งรุดเดินทางรอนแรมด้วยความยากลำบาก ในที่สุดวันนี้กลุ่มประหลาดที่หน้าฉากปลอมตัวเป็นนักเดินทางมาสืบราชการลับ แต่แท้จริงเบิกเงินหลวงมาจัดการธุระส่วนตัวกลุ่มนี้ก็เดินทางมาถึง... แลตมีพิวด้า... เมืองสวรรค์แห่งคนบาป หนึ่งในสามเขตที่แผ่นดินใหญ่ไม่ยุ่งเกี่ยวและได้ชื่อว่าเป็นเมืองที่เงินตราสะพัดหมุนเวียนมากที่สุด

แน่นอนว่าพวกเขาทุกคนผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นชุดนักผจญภัยเรียบร้อย

ในสายตาคนรอบข้างที่มองมา ตอนนี้พวกเขาจึงดูเหมือนกลุ่มนักผจญภัยซึ่งประกอบด้วยนักดาบสองคน นักสู้หนึ่งคน และนักเวทอีกหนึ่งคนเท่านั้น

8 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 1

พวกเขาไม่โง่ถึงขนาดไม่รู้จักเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ใส่เครื่องแบบอัศวิน เดินร่ำเข้ามาในเมืองคนบาปหรือ ซินท่าแบบนั้น วันที่ในปีหน้าคงได้เป็นวันที่ระลึกครบรอบวันตายของพวกเขาไปแล้ว

เมืองคนบาปแห่งนี้ตั้งอยู่บนภูเขา หากมองลงมาจากบนฟ้าจะเห็นเมืองมีลักษณะเป็นรูปหกเหลี่ยมตั้งอยู่ใกล้ริมผาซึ่งยื่นออกไปจากตัวเขา ลักษณะภูมิประเทศเช่นนี้ยากแก่การโจมตี จึงเพิ่มความแข็งแกร่งให้เมืองคนบาปแห่งนี้ยิ่งกว่าเดิม นอกจากนี้หิมะอันเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติยังมีคนคอยเฝ้ารักษาการณ์ตลอดทั้งวันทั้งคืน มีมือธนูตัวฉกาจยึดครองตำแหน่งชัยภูมิที่สูงที่สุด ลูกธนูอันแหลมคมพร้อมปักเข้ากลางหัวใจศัตรูผู้ประสงค์ร้ายทุกเมื่อ ระบบป้องกันเมืองที่สำเร็จเสร็จสรรพในตัวเองทำให้เมืองต่างๆ เลิกล้มเจตนาารมณณ์ที่จะบุกทำลายเมืองซึ่งเป็นแหล่งชุมนุมความชั่วร้ายแห่งนี้ แลตมีพิวด้าจึงกลายเป็นสวรรค์แห่งคนบาปแจกเช่นปัจจุบัน

เมื่อลักษณะของเมืองเป็นรูปหกเหลี่ยม จึงเป็นที่แน่นอนว่าเมืองนี้มีประตูทางเข้าเมืองทั้งหมดหกทางด้วยกัน

ตอนนี้กลุ่มคนสี่คนเดินมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูเมืองด้านหนึ่ง กำลังจ้องมองประตูเมืองอันสูงตระหง่านกว้างใหญ่ตาไม่กะพริบ ซินชมผลงานประติมากรรมแกะสลักประตูรูปทรงแญ่อันงดงามหรรษา คู่มือชีวิตชีวาและให้ความรู้สึกอีกเต็มหัวใจ

นักดาบเก๋ท่าทางอันพาลผู้มีเส้นผมและดวงตาสีเงินยกมือขึ้นลูบคางพลางพึมพำกับตัวเอง "ประตูนี้ถ้าถอดไปขายจะได้ราคาสักเท่าไรหรือนะ นี่มันผลงานประติมากรรมแกะสลักระดับปรมาจารย์ชัดๆ..."

ได้ยินเขาพึมพำกับตัวเองแบบนี้ พรรคพวกอีกสามคนถึงกับหลังเงื้อเฮินวาบ หลังจากสบสายตากันไปมาก็เห็นพ้องต้องกันทันทีว่าควรจะลากตัวลูเธอร์ซึ่งตาส่องข้างแทบจะเปลี่ยนรูปร่างเป็นเหรียญเงินนอูร์อมร่อเข้าเมืองโดยเร็วที่สุด

ซินมัวแต่ชื่นชมอยู่ต่อไป พวกเขาเกรงว่าตัวคลั่งสมบัติอย่างลูเธอร์ที่ตอนนี้ปลอมเป็นนักดาบ แต่แท้จริงแล้วมีฐานะเป็นหัวหน้ากองพันที่เจ็ดแห่ง

ทัพอัศวินราชวงศ์จะเกิดห่ามใจไม่อยู่ขึ้นมา ถึงเวลานั้นกลุ่มของพวกเขา ซึ่งสามในสี่คนมีฐานะที่แท้จริงเป็นอัศวินคงได้กลายเป็นกลุ่มที่ถูกนักโทษ โขงใหญ่ตามไล่ล่าหมายหัวเป็นอันดับหนึ่ง

ไม่เสียที่ที่ได้ชื่อว่าเป็น 'เมืองสวรรค์แห่งคนบาป' เพิ่งจะเดินเข้ามา ในเมืองได้แค่นี้ก็ก้าว พวกลูเธอร์ทั้งสี่คนก็ได้เปิดหูเปิดตาว่าการทำความผิด ที่นี่ถือเป็นเรื่อง 'ใครๆ เขาก็ทำกัน' สามารถทำได้ทุกอย่างออกราวกับเป็นเรื่องถูกต้อง พบเห็นกันได้ทั่วไปจนซาชิน ไม่มีใครเห็นเป็นเรื่องแปลก... ตลอดทางพวกเขาเจอพ่อค้าใจชั่วห้าคนพยายามบังคับขายสินค้า มือล้วง กระเป๋าเจ็ดคนพยายามจะฉวยโอกาสล้วงกระเป๋า และโดนกลุ่มโจรสลัดเห็ดคนพยายามดักปล้น...

ผลสุดท้ายพวกลูเธอร์เลยจำต้องทิ้งร่องรอยไว้ตามทางที่เดินผ่าน ร่างพวกคนชั่วที่ล้มกองระเนระนาดตลอดเส้นทางกลายเป็นเครื่องหมาย นำทางให้คนอื่นสามารถติดตามพวกเขาได้เป็นอย่างดี

หากถามหาสาเหตุที่มีเรื่องช่วยเข้ามาไม่หยุด การที่เมืองคนบาปแห่งนี้คู่กันด้วยกำลังก็คงเป็นหนึ่งในนั้น ทว่าสาเหตุหลักๆ อีกประการน่าจะเป็นเพราะลูเธอร์เสนอหน้าเข้าไปทำทนายเสียเอง

ถ้าแค่บังเอิญเจอพวกพ่อค้าใจชั่วเข้าคงไม่มีใครว่าอะไรหรอก แต่เจ้าบ้านไม่รู้ว่ากนิยาสิมเข่าขวิดหรือยัง อยู่ดีไม่ว่าดีเที่ยวประเคนกำปั้นใส่ชาวบ้านเขาเสียอย่างนั้น โดยทั่วไปคนที่อาศัยอยู่ในแลตมีพิวต้าได้ไม่ใช่นอนดี อยู่แล้ว กำปั้นทั้งห้าของลูเธอร์จึงถูกตอบโต้สวนกลับจากพ่อค้าใจชั่วห้าคนทันที จากนั้นผู้นำสงสารทั้งห้าก็ถูกแทดตีซัดลงไปนอนครวญครางอยู่ที่พื้น

พวกพ่อค้าใจชั่วอย่างดีก็แค่ช่างพูดจาโน้มหน้าเจรจา สร้างความรำคาญ ไม่หยุดหย่อนเท่านั้น แต่คนอย่างลูเธอร์มีหรือจะไม่รู้จักหลักการที่ว่าเงินทองไม่เข้าใครออกใคร แล้วทำไมยังจะต้องถือเงินแกว่งไปแกว่งมาอย่างกับกลิ้ง ชาวบ้านจะไม่รู้ว่าพวกเงินมาเยอะด้วย ทำแบบนี้มันก็ไม่ต่างอะไรกับการป่าวประกาศบอกพวกขโมยโจรว่า 'เข้ามาเอาไปเลย!'

เมื่อตัวเอกแสดงเสียสมบัติพาทศขนาดนั้น หากไม่ออกโรงฉกฉวยแย่งชิง

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 1

ลักหน้อยคงจะเป็นการผิดต่อ 'ความพยายามทุ่มเท' ของคนอื่นเกินไปหน่อย
สายตาของเหล่าโจรและหัวขโมยจึงพากันจับจ้องแกะตัวอัศวินที่กำลังเดิน
เข้ามาในเมือง

กว่าจะรู้ว่าที่เห็นนั้นไม่ใช่แกะอัศวิน แต่เป็นหมาป่าตัวหนึ่งและ
พวกเขาก็วิ่งชนตอจนลงไปนอนชักดิ้นชักงอที่พื้นเรียบร้อย

ชนคิ้วตกหนาและนัยน์ตาสีแดงอมดำได้ผสมสีคำยุ่งเหยิงคู้้นชวนให้
ผู้คนที่พบเห็นรู้สึกถึงความเยือกหยิ่งยโสยากจะอยู่ร่วมด้วย แทดดี...หัวหน้า
กองพันที่สองแห่งกองทัพอัศวินอารักษ์อันนำเกรงขามกำลังโกรธเป็นพิน
เป็นไฟจนเสียภาพลักษณ์อันดีงามไปหมด เขาชี้หน้าลูเธอร์พร้อมตวาดว่า "ถ้า
ยังทำแบบนี้อีก เจ้าได้เป็นคนลงไปกองกับพื้นเองแน่"

"ไม่เลวๆ ให้อารมณ์เหมือนพวกอันธพาลมีเรื่องต่อตีกันตามข้างถนน
ไม่มีผิด"

หลังจากคอยทำทนายคนอื่นและโยนเผือกร้อนๆ ให้แทดดีซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ตอนนี้ลูเธอร์กำลังปรบมืออย่างเอาจริงเอาจังพลางพูดแหวะชมความสามารถ
ของคนอื่นเสียจนไม่เหลือดี

"เจ้าอยากจะชิมหมัดของข้าดูเหมือนกันสินะ" แทดดีบดกรามถาม
โบกสหนักมืออากาศเนอร์ซึ่งได้รับฉายาว่า 'เพลิงมายา' ในมือขวาไปมา
ตอนนี้มันเริ่มจะเปล่งแสงราวๆ แล้ว

ตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งวันนี้ก็ยังไม่เคยเข้าไปแล้ว เขายังไม่เคยอยาก
จะกระแทกใครให้แบนราบติดดินเท่านี้มาก่อน

ลูเธอร์ เจ้าหมอนี้ไม่รู้กินยาผิดขนาน ประสาทกลับ หรืออารมณ์ขึ้นๆ
ลงๆ เพราะใช้พลังตามใจชอบไม่ได้กันแน่ ตลอดทางถึงต้องคอยหาเรื่องให้
คนอื่นตามเช็ดทุกข์ สองหรือสามวัน ที่ยิ่งน่าแค้นใจคือแม้เรื่องที่หามาให้
จะหนักข้อขึ้นเรื่อยๆ แต่เขาก็ยังควบคุมมันให้อยู่ในขอบข่ายที่จัดการได้
คนอื่นฯ เลยพลอยจนคำพูดจะเอาเรื่องเอาความกับเขาไป

เหตุการณ์เลี่ยมเขาควาย หาเรื่องคนอื่นสิบสามคนติดต่อกันตลอดทาง
อย่างในวันนี้ยังไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน แม้หน่วยรักษาความสงบของเมือง

แลตมีพิวด้าควรจะได้รับผิดชอบที่ปล่อยให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น ทว่าอารมณ์
ผิดปกติของลูเธอร์ก็เป็นกุญแจสำคัญอีกอย่างหนึ่งเช่นกัน

"มีอะไรที่พอจะระงับอาการเขาได้บ้างไหม"

อัศวินตัวอย่างมอทยา สหายผู้มีฐานะเป็นหัวหน้ากองพันที่หนึ่ง
ร่วมทัพอัศวินเดียวกับลูเธอร์พยายามไกล่เกลี่ยกรณีบาดหมางระหว่างสหาย
หลายต่อหลายครั้งจนน้ำลายแห้งไปหลายหน ในจำนวนพรรคพวกสี่คน เขา
เป็นคนเดียวที่มีลักษณะชวนให้ผู้พบเห็นรู้สึกสบายใจประหนึ่งต้องสายลม
ฤดูใบไม้ผลิ ชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง เจ้าของผมหางม้าเกล้าสูงและนัยน์ตาสีทอง
อบอุ่นดุจแสงอรุณรุ่งกระซิบถามฟาวแลน ชายผู้ปกคลุมด้วยกลิ่นอายลึกลับ
ที่เดินเคียงอยู่ข้างๆ เจ้าของผมสีฟ้าครามยาวสลวยจนสาวว ต้องอจฉา และ
มุกปากที่ประดับรอยยิ้มบางยากจะเดาความหมายออกไว้เสมอ

แพทย์หลวงฟาวแลนผู้ควบตำแหน่งนักพยากรณ์ยิ้มเจื่อน ออกตัวพูด
แทนลูเธอร์ "ปล่อยให้เขาได้ระบายเถอะ ถึงอย่างไรเขาก็ยังไม่เคยก่อเรื่อง
ที่หนักหนาเกินไป คราวนี้ข้าผิดเองที่มองแต่อนาคตจนมองข้ามปัจจุบันไป"

มอทยาเงยไปครู่หนึ่งก่อนยิ้มและถามว่า "มีแต่วิธีนี้จริงๆ เหนอ"
นัยน์ตาสีทองอ่อนโยนของเขาแน่วแน่สงบนิ่ง

มองหน้ามอทยาสักพักฟาวแลนก็ยิ้มออกมา

"ทำไมเจ้าถึงดูออกล่ะ"

"เดาเอา"

"เดาแม่นทีเดียว"

เห็นได้ชัดว่าฟาวแลนไม่ได้อยากจะซึกใช้ไล่เสียงอะไรมา สายตาเขา
แนบนิ่งอยู่ที่แผ่นหลังของลูเธอร์ซึ่งกำลังตอปากตอคำกับแทตตี้ผู้ขังหน้า
"คราวนี้ไม่ใช่การพยากรณ์ แต่เป็นลางสังหรณ์ ยิ่งเข้าใกล้แลตมีพิวด้าเท่าไร
ลางสังหรณ์นี้ก็ยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ...ปล่อยให้ไปตามธรรมชาติ ลูเธอร์รู้จังหวะ
ของตัวเอง บางทีปัญหาเรื่องพลังเทพอเวจีที่ตัวเขากำลังคลุ้มใจอยู่อาจจะ
สามารถคลี่คลายไปเองก็ได้"

ได้ยินคำพูดที่ฟังดูเหมือนมีเรื่องอะไรบางอย่าง สีน้ามอทยาก็ปรากฏ

12 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 1

แววครุ่นคิด

เมื่อครั้งที่ปีศาจบุกอัจมตี พวกเขาได้รับคำสั่งให้มาช่วยเสริมกำลังเมืองเซียโก้ พลังเทพเวจินนี่ก็คือพลังเทพประหลาด เป็นพลังระดับสูงที่ลูเธอร์กึ่งฝึกกึ่งถูกบังคับให้รับไว้ตอนสัมผัสสถานะเทพบรรพกาลที่ซุกซ่อนอยู่ใต้ทำเนียบเจ้าเมือง

น่าเสียดายที่มันแข็งแกร่งจนแม้แต่ร่างปีศาจของลูเธอร์ยังยากจะทานรับไหว ป่วยการเปล่าที่อุตส่าห์ครอบครองแต่ไม่อาจใช้ออกได้ ไม่เพียงแต่ตัวลูเธอร์ที่กลัดกลุ้มกังวล สหยาบล่มหัวจมทำอย่างพวกเขาเองก็พลอยปวดหัวไปด้วย แต่ตอนหนึ่งฟังจากที่ฟาวแลนพูดมา เห็นได้ชัดว่ากำลังจะมีจุดพลิกผัน...ความสามารถในการพยากรณ์ของฟาวแลน เขาเคยพิสูจน์ด้วยตัวตัวเองมาแล้ว

ว่ากันว่าพลังสังหารของนักพยากรณ์มีความแม่นยำมากพอๆ กับคำพยากรณ์ของพวกเขา ดังนั้นสัมผัสที่หกของนักพยากรณ์ซึ่งได้รับการยกย่องให้เป็น 'ที่หนึ่งของวงการพยากรณ์' ก็ไม่น่าจะหนีห่างความสามารถในการพยากรณ์ของเจ้าตัวนัก...

"ดูท่าว่าเหตุนี้คงต้องทนไปอีกสักระยะ" พูดแบบนี้แสดงว่ามอथाเองก็ยอม 'ให้ทำาย' พฤติกรรมของลูเธอร์ต่อไป

แต่เหตุนี้ซึ่งเดินปะทะฝ่าปากแบบคำต่อคำกับลูเธอร์อยู่ข้างหน้ายังคงไม่รู้ตัวสักนิดว่าเขาได้ถูกมอथाกับฟาวแลนตัดหางปลอยวัดแล้วเรียบร้อย

"ฮัตซิว!" ยังไม่ทันขาดคำก็จามเสียแล้ว แต่ดูเหมือนซ้ายมองขวาด้วยความประหลาดใจ "แปลกแฮะ...ใครนินทาเราเนี่ย"

"เหอะๆ บางทีอาจจะเป็นคนรักเก่าที่ถูกเจ้าทอดทิ้งอยู่ที่เมืองหลวงก็ได้" ได้ยินແเหตุนี้บ่นอุบิบ ลูเธอร์ก็ปรีเข้ามา ใบหน้าซัวซัวแสร้งรอยยิ้มแฝงประสงคร้ายมากเป็นพิเศษ "ดูไม่ออกเลยจริงๆ ว่าที่แท้คุณเหตุนี้เป็นคนใจไม่ใ้ระกำขนาดนี้...จู้จี้ สาวคนนั้นก็น่าสงสารจริงๆ รักแทบตาย แต่สุดท้ายก็ถูกทิ้งอย่างไร้เยื่อใย!"

พูดถึงตอนท้าย ระดับเสียงลูเธอร์ก็ดังเกินปกติไปไกล เล่นเอาคนเดินผ่านไปผ่านมาได้ยินกันทั่ว แทตตี้หน้าแดงก่ำขึ้นในชั่วพริบตา ดวงตาดำยัคลซ์เป็นสีแดงเพลิงราวกับอยากจมองทะลุร่างคนบางคนให้เป็นรูพรุน

"ลู-เธอร์-ซี-ซา-ฟา! เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่!"

"โอ๊ะโอ้ ใจร้อนจริงๆ เลย" ลูเธอร์แบมือยกไหล่ ทำท่าราวกับไม่เห็นว่ามีคนกำลังจะพุ่งเข้าใส่อยู่รอบมร่อ เอ่ยคำตอบที่น่าโมโหสุดๆ ว่า "แค่พูดเท่านั้น ไม่ได้ทำอะไรซะหน่อย"

"เจ้า...อยากตายนักใช่ไหม" แทตตี้เริ่มต้นหักนิ้วอย่างจริงจัง ข้อนิ้วส่งเสียงดังกร๊อบแกร็บ

"เฮอะ! เก่งจริงก็เข้ามาเลย!" ลูเธอร์บั่นหน้ากวนประสาท ยังไม่รู้สิกรู้สมใดๆ ทั้งสิ้น แทตตี้ดลปีดวิ่งหายวับไปราวกับควัน หากไม่ใช่มันพลังแทตตี้คิดอยากจะทำตามให้ทันนับว่ายากไม่น้อย

"ดูท่าเรื่องที่พัก ข้าคงต้องนำหน้าไปจัดการก่อน" เห็นสองคนข้างหน้าไล่จับกันทิ้งระยะไกลออกไปเรื่อยๆ มอทยาก็ถอนหายใจรับชะตากรรม

"วางใจเถอะ ข้าจะคอยตามดูพวกเขาเอง" ฟาวแลนดบไหล่คนข้างตัวพร้อมเอ่ยคำพูดปลอบใจ

แน่นอนว่าการจัดการเรื่องที่พักเป็นไปอย่างราบรื่น เพราะถึงแม้จะเป็นแลตตี้พิวด้า คนมีเงินก็เป็นนายใหญ่เช่นกัน เพียงแต่หากมองจากมุมที่เมืองนี้เป็นเมืองคนบาป คุณท่าน 'ก่าบั้น' ค่อนข้างจะมีภาษีดีกว่าคุณท่าน 'เงินทอง' อย่างเห็นได้ชัด ยกตัวอย่างเช่นเหตุการณ์โศกเลือดที่กำลึงเกิดขึ้นสดๆ ตรงหน้า...

"อย่าให้รู้ณะว่าหวัชโมยคนไหนทำ!"

เสียงตวาดด้วยโทสะที่อัดแน่นดังก้องระเบียงทางเดินโรงแรม ทว่าแขกที่พักอยู่ชั้นนี้ทั้งสามลืบกว่าคนกลับเคยชิน เห็นเป็นเรื่องปกติ และปล่อยให้เขาโหวกเหวกโวยวายอยู่ตรงนั้นคนเดียว อย่าว่าแต่เป็นห่วงเลย แม้กระทั่งแววตาแสดงความสนใจใคร่รู้สักนิดก็ยังมี

14 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 1

ต่างคนต่างอยู่ สนใจเรื่องของตัวเอง ไม่มีใครแยแสใคร
เย็นชา คือคำที่บรรยายถึงผู้คนในเมืองแลตมีพิวต้าได้ดีที่สุด

โรงแรมที่มีประโยชน์เพียงหนึ่งเดียวคือเป็นสถานที่บังลมบังฝน
แน่นอน หากคุณเป็นคนมีเงินให้ถูกลงเล่น ทางโรงแรมก็สามารถเสนอการ
บริการระดับราชาให้ได้เช่นกัน ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่รับประกันความปลอดภัยใน
ทรัพย์สินและชีวิตของแขกผู้มาพักเด็ดขาด

เมืองสวรรค์แห่งคนบาป ไม่ว่าจะเกิดและโตที่นี่หรือว่าแค่ผ่านทางมา
คนเมืองนี้ล้วนเชื่อถือเสมอมาว่ากำปั้นคือความถูกต้อง การถูกขโมย ถูก
แย่งชิง หรือถูกฆ่าเพียงอธิบายได้ว่าเป็นเพราะฝีมือผู้อื่นเขาไม่ได้เอง
หาไม่แล้วเหตุใดชาวบ้านเขาถึงอยู่รอดปลอดภัย แต่ตัวเราดันถูกขโมยเสีย
หมดตัวได้ล่ะ

ทว่าบนโลกใบนี้ก็ไม่เคยขาดแคลนผู้ผดุงความถูกต้องที่ชอบเข้าไปยุ่ง
เรื่องชาวบ้าน

เสียงไว้วางยทุกถ้อยทุกคำของผู้เสียหายดังเข้าหูกมอทยาซึ่งเพิ่งกลับมา
จากรับประทานมื้อค่ำ เขาเดินไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับห้องตัวเองทันที
โดยไม่จำเป็นต้องคิด เข้าไปเอ่ยถามอย่างมีมารยาทว่า "มีอะไรให้ข้าช่วย
หรือเปล่า"

"ช่วย?...ช่วยข้านะเธอ"

เดิมทีแค่อยากจะระบายโทสะเฉยๆ ไม่ได้หวังเลยสักนิดว่าจะมีใคร
ยื่นมือเข้ามาช่วย ออู๋ๆ ก็มีคนที่เข้ามาถามอย่างสุภาพว่าต้องการให้ช่วยอะไร
หรือเปล่า เขาเลยถึงกับอึ้งกิมกี่ หลายวินาทีผ่านไป เขาจ้องมองมอทยาด้วย
สายตาราวกับพบเห็นตัวประหลาด แต่อีกฝ่ายก็ดูไม่มีพิรุณอะไร ยังคงอึด
ตั้งใจรอฟังเขาตอบ

"ไอ้หนู เจ้ามีชีวิตอยู่ในแลตมีพิวต้าได้ยังไงเนี่ย" ผ่านไปครู่ใหญ่
ชายวัยกลางคนผู้สูญเสียทรัพย์สินไปก็เอ่ยตอบกลับด้วยคำถาม

"หา?" มอทยาตะลึงงัน ไม่แน่ใจว่าชายคนนั้นตอบไม่ตรงคำถามหรือ
ตัวเองหูฟาด

ก็แค่เด็กชื่อบ๊อบคนหนึ่งจริงๆ สิ...ความโกรธแค้นที่ทรัพย์สินสูญหาย ถูกถอนทิ้งออกไปจากหัวสมองแล้วเรียบร้อย ชายวัยกลางคนมองดูมอทยาด้วยความเห็นใจอย่างสุดซึ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะส่ายหน้าถอนใจ ขณะกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง สายตาพลันสังเกตเห็นคนสามคนกำลังรีบร้อนวิ่งตรงมาที่พวกเขา

"ไอ้หนู พรอคพวกเจ้ามาโน่นแล้ว" เขาตบไหล่มอทยา เอ๋อเดือนด้วยความจริงใจชนิดที่หาได้ยากยิ่ง "รีบไปเสียเถอะ แลตมีพิวต้าไม่เหมาะกับคนใส่ชื่อบริสุทธิ์อย่างเจ้า"

พูดจบชายคนนั้นก็หันหลังเดินกลับเข้าไปในห้อง ตั้งใจจะเก็บกวาดที่เกิดเหตุ

"เดี๋ยวก่อน!"

พอเห็นชายคนนั้นตั้งท่าจะปิดประตู มอทยาาก็เลิกพิจารณาคำพูดเข้าใจยากของอีกฝ่าย พุ่งเข้าไปขวางประตูไว้ รีบร้อนเอ่ยว่า "อย่าระแวงสงสัยไปเลย ข้าตั้งใจจะช่วยเหลือเจ้าแก้ไขปัญหามาจริงๆ นะ! ไม่มีเงินแล้วเจ้าจะอยู่ได้ยังไง ข้าให้เจ้ายืมก่อนดีไหม"

"ไม่ต้อง ข้าไปหาเอาใหม่ในปอนด์ได้" ชายคนนั้นกระซอกประตูปิดโดยแรง ไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับมา

คิดไม่ถึงว่าคนที่นี้จะระแวงระวังตัวกันหนักขนาดนี้ มอทยาขมวดคิ้วหันกลับมาเผชิญหน้าพรอคพวก แต่ละคนมีสีหน้าแตกต่างกันออกไป...

"เคยบอกเจ้าไปตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือว่าการมีความสุขกับการช่วยเหลือคนอื่นใช้ไม่ได้กับที่นี่" ลูเธอร์เอ่ยปากเป็นคนแรก สองคนที่เหลือสีหน้าท่าทางเห็นด้วยเป็นที่สุด

บทสนทนาตอนท้ายระหว่างมอทยา กับชายวัยกลางคน พวกเขาทุกคนได้ยินทั้งหมด พอประกอบกับห้องที่รกและเทอะของชายคนนั้น ในหัวสมองของพวกเขา ก็พอจะจับต้นชนปลายเรื่องราวได้แปดเก้าส่วน

"ข้าไม่เข้าใจ แคร็บความช่วยเหลือมันลำบากยากเย็นนักหรือ พวกเขาไม่ไร้ระแวงสงสัยเรา แล้วทำไมจะต้องไล่เราด้วย" มอทยาบ่นอุบิบ พยายาม

ไซโซ่สงสัยเกี่ยวกับเมืองที่ประชากรส่วนใหญ่เป็นนักโทษมีหมายจับ โดยอิงหลักแนวคิดและวิถีปฏิบัติของอัศวินตัวอย่าง

พวกลูเธอร์สามคนมองหน้ากันไปมา แต่ก็ไม่มีใครเสนอตัวออกมาไขปัญหาให้อยู่ดี คาดว่าพวกเขาเองก็คงรู้สึกจนปัญญา ไม่รู้จะปรับความคิดที่เถรตรงไม่มีการเลี้ยวลอคคเคี้ยวของมอทยาอย่างไรเช่นกัน

แต่แล้วด้วยการจู่โจมจากสายตาปรารถนาใครรู้้อย่างเต็มเปี่ยมท้ายที่สุดพวกเขาก็จำต้องเอ่ยเป็นเสียงเดียวกัน ให้คำตอบซึ่งดูบิดความรับผิดชอบไปหน่อยกับมอทยาว่า "ก็เพราะ...ที่นั่นคือแลตมีพิวด้าไงเล่า!"

แม้มอทยาจะไม่ว่าอะไรต่อ หากสายตาที่มองมาก็บ่งบอกชัดเจนว่าไม่พอใจในคำตอบแบบขอไปทีนี้เท่าไรนัก

"เจ้อแล้ว! ไอ้สารเลวพวกนั้นมันอยู่ข้างบน รีบเข้า ตามมันขึ้นไป!"

เสียงเอะอะดังมาจากปากทางขึ้นบันได กลุ่มชายเปี่ยมด้วยรังสีฟ้าพันซึ่งมีรูปร่างสูงต่ำใหญ่โตพอมบางต่างกันไปกลุ่มหนึ่งกำลังพุ่งขึ้นมาข้างบนพร้อมอาวุธ แวตาดูต้นจ้องเขม็งสะกดคำพูดที่กำลังจะออกจากปากมอทยาเอาไว้

มองดูเหล่าชายฉกรรจ์ซึ่งดูท่าคงไม่ได้มาดีแน่ แล้วหันกลับมามองพรรคพวกสามคนตรงหน้า มอทยาที่รู้สึกปวดหัวขึ้นมาถนัดใจ สามคนนี้ขึ้นมาช้าเป็นเพราะไปก่อเรื่องไว้จริงๆ ลินะ... "ข้าว่าข้าพอจะเอาได้แล้วละว่าพวกเจ้าไปทำอะไรมา"

"ยังตามตื้อไม่เลิกอีก ชักจะเหลืออดแล้วนะเพี้ย!" แทตตี้วาดพร้อมพุ่งเข้าไป อารมณ์อ่อนไหวในช่วงนี้อันเกิดจากลูเธอร์ส่งผลทางอ้อมให้อัศวินอารักษ์กลายเป็นเหมือนอาคมที่พร้อมระเบิดทุกเมื่อ

ทว่าน้ำน้อยยอมแพ้ไฟ สองหมัดไม่อาจต่อตีสีมือหนูन्छินใด ผู้ห้าวหาญก็ไม่อาจต้านทานกำลังทั้งกองทัพฉนั้นนั้น อีกฝ่ายเลยอาศัยพวกมากเข้าว่าเน้นปริมาณไม่เห็นคุณภาพ พริบตาเดียวทั้งสองฝ่ายก็ต่อสู้อะลุมนอนกัน ชุลมุนจนยากจะแยกออกว่าใครเป็นใคร

"มอทยา ดูเหมือนคนจะเยอะไปนิดนะ" ฟาวแลนเอ่ยเรียบๆ สีหน้าดูไม่ตื่นเต้นแม้แต่นิดเดียว

"มอทยา เจ้าว่ากินแรงแทตตีเกินไปหน่อยไหม" ลูเธอร์เองก็เอ่ยหน้าตาเฉย ไม่มีความคิดจะเข้าไปพ่นีกกำลังช่วยพรรคพวกพิชิตศัตรูเลย

"...ด้วยพลังและชั้นเชิงของเจ้า ไม่น่าจะเหลื้อปากว่าแรงอะไร" มอทยาจ้องมองลูเธอร์พร้อมเอ่ยเป็นนัย ทว่าฝ่ายหลังยังคงทำเป็นทองไม่รู้ร้อนไม่ว่าจะให้เขาสู้เดี่ยวกันตัวต่อตัวหรือแบบหมาหมู่ก็อย่าได้หวัง

แม้จะได้ยินที่มอทยาพูดแล้ว แต่ลูเธอร์กับฟาวแลนยังคงเงียบเฉยเพียงส่งสายตาแทนคำพูด ต่อสู้กับสายตาวิงวอนที่มอทยาส่งไป เห็นดังนั้นอัศวินตัวอย่างผู้มีแต่พลีชีพเพื่อสหาย ไม่ยอมปล่อยให้สหายพลีชีพ มีหรือจะทนนิ่งเฉยอยู่ได้ ภายในเวลาไม่เกินสิบวินาที เขาก็กระโจนเข้าไปร่วมวงต่อสู้ทั้งที่ยังไม่ชักดาบธรรอัคคีจากฝักด้วยซ้ำ

ถึงจะสู้กันอีกทีก็क्रमขนาดนี้ก็ยังไม่มีคนของทางโรงแรมเข้ามาสอดมือยุ่งเกี่ยว

พวกเขาเพียงรอให้เรื่องสงบ จากนั้นค่อยเรียกเก็บค่าเสียหาย แน่نونว่าลูกค้าจะเลือกไม่จ่ายชดเชยก็ได้ แต่ลองกล้าเปิดโรงแรมในแลตมีพิวต้าแบบนี้ มีหรือจะไม่มีขุมอำนาจคอยหนุนหลัง เพราะฉะนั้นก่อนที่จะคิดทำเรื่องยิ่งใหญ่ขนาดนั้น โปรดเตรียมตัวเตรียมใจรับมือกับการโดนปิดประกาศล่าค่าหัวให้ดีกว่า

"ฟาวแลน เจ้าเดาว่าคราวนี้ใช้เวลาานแค่ไหน"

"สามนาที หนึ่งเหรียญทอง"

"ข้าว่าอีกแค่นาทีเดียวก็เรียบร้อย" ลูเธอร์ไม่ปล่อยให้โอกาสทำเงินหลุดลอย เอ่ยแค่นี้ก็ประโยคก็ตกลงพนันกันเรียบร้อย จากนั้นเขาก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนาโดยไม่มีที่ท่ากังวลใจใดๆ "เมื่อกี้ได้ยินว่ามีบอน ข้าซักจะค้นไม้ค้นมือ เจ้าจะไปด้วยกับกับข้าหรือเปล่า"

"ลากพวกเขาไปด้วยสิ คนเยอะๆ คึกคักดี" ฟาวแลนตั้งใจแก่ง 'หนูน้อย' มอทยาและแทตตี ตอนนี้อยู่สถานการณ์ต่อสู้ที่ระเบียงทางเดินกลับตลปัตรจากยึดเอื้อกันกันไม่ลงเป็นใกล้จะรู้หัวรู้ก้อยแล้ว

"ความคิดไม่เลว" ลูเธอร์รับเห็นด้วย แอบคิดในใจว่ากระเป๋าสเงินตั้ง

สามใบ...เห็นที่คราวนี้คงเล่นได้อย่างกล้าได้กล้าเสีย ทำกำไรเทียบแนว?

หากฟาวแลนรู้ว่าในใจลูเธอร์กำลังคิดอะไรอยู่ คงปฏิเสธคำเชื้อเชิญของเขาเป็นแน่ เรื่องลากคนอื่นพลอยลงน้ำไปด้วยโดยไม่ต้องเอ่ยถึง เห็นคนอื่นเป็นกระเป๋าสตางค์...เข้าใจคิดหนักนะ!

ณ บ่อน สถานที่ยันโสम्मซึ่งมีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกัน...อย่างน้อยที่สุด ในสายตามอทยาก็เห็นว่ามันเป็นเช่นนั้น

แม้บ่อนจะเป็นสถานที่น่ารังเกียจถึงขนาดนั้น ทว่ามอทยากกลับไม่ใช่เพียงจะเคยเหยียบย่างเข้าไปข้างในเป็นครั้งแรก ก็เล่นมีเพื่อนรักเพื่อนตาย เป็นถึงผู้ที่ได้ขึ้นชื่อว่า 'จอมโจดชั่ว' เขาจะไม่เคยไปมาหาสู่กับบ่อนพนันได้อย่างไร บางครั้งลูเธอร์วิ่งหนีอยู่กับการพนันจนลืมตัวก็ได้เขานี้แหละเป็นคนไปตามลากตัวกลับมา

พูดง่ายๆ ว่าเขาไม่เพียงไม่รู้ลึกแปลกที่แปลกทาง ออกจะคุ้นเคยกับบ่อนเสียด้วยซ้ำ

ทว่าบ่อนหนึ่งเดียวในแลตมีพิวด้า และก็เป็นบ่อนที่ได้ชื่อว่าใหญ่โตมโหฬารที่สุดในแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ กลับเปิดโลกทัศน์ของเขาให้ใหม่และกว้างยิ่งกว่าเดิม...บ่อนแห่งนี้คือบ่อนชั้นหรูแสนอีกที่กึกกัก

สิ่งปลูกสร้างหรูหราระดับปราสาทราชวัง มองดูแล้วเหมือนป้อมปราการเคลือบสีเงินแบบในฝัน มีพนักงานต้อนรับสาวสวมชุดสวยสีชาวยืนเรียงรายอยู่สองข้างประตูทางเข้า กับมีบริกรสาวสวมชุดสวยสีดำคอยรับใช้อำนวยความสะดวกเพื่อสร้างความพึงพอใจให้แก่ผู้มาใช้บริการบ่อนในลักษณะต่างๆ ทุกคนล้วนผ่านการคัดสรรมาเป็นอย่างดี และแน่นอนว่างานบริการของพวกเขาเธอจำกัดอยู่ในขอบข่ายที่เหมาะสมเท่านั้น

สมมติว่าเกิดมีพวกมือเท้าไม่รู้จักกาลเทศะ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ประจำอยู่ตามมุมต่างๆ ของบ่อนก็ไม่ได้มีไว้แค่เพื่อประดับเท่านั้น เพราะกำปั้นของพวกเขาพร้อมจะจัดการให้คนที่ก่อเรื่องได้จ่ายค่าที่ไม่เคารพกฎอย่างสาสม

นอกจากนี้บ่อนยังเป็นสถานที่แห่งเดียวในแลตมีฟิวต้าที่มีการรับประกันความปลอดภัยทรัพย์สินและชีวิต แต่ก็จำกัดขอบเขตแค่ภายในบ่อนเท่านั้น เดินพ้นออกไปจากบ่อนเมื่อไหร่ จะเป็นหรือตายก็ไม่เกี่ยวอะไรกับทางบ่อนแล้ว

เจ้าของบ่อนใช้ประโยชน์จากความลุ่มหลงตัวเองของคนประเภทนี้ สร้างภาพมายาชวนให้รู้สึกว่ 'เมื่อมาที่บ่อนแห่งนี้ คุณจะกลายเป็นผู้ที่อยู่เหนือทุกคน' หวังให้ลูกค้านักเดิมพันรู้สึกว่ขอเพียงสามารถเข้ามาในบ่อนแห่งนี้ได้ก็สามารถไปไหนก็ได้ทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่ รวมถึงในแลตมีฟิวต้า

ซึ่งในความเป็นจริงแผนการที่เจ้าของบ่อนคิดวางไว้ก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีเสียด้วย

คนจำนวนมากกว่าตัวเลขสามหลักที่เข้ามาในบ่อนไม่ได้มาเพื่อเอาชนะเดิมพัน แต่มาเพื่อสร้างภาพสร้างหน้าตาจอมปลอม ถึงขนาดยอมทำร้ายตัวเอง ระดับความเลอะเลือนลุ่มหลงในภาพลวงตาของพวกเขาวีจริตถึงขั้นต่อให้สิ้นเนื้อประดาตัวก็ยังยืมได้

เพราะมีคนประเภทนี้อยู่ ในเจ็ดวันจะต้องมีห้าวันที่เจ้าของบ่อนได้ยิ้มหน้าบานจนหุบไม่ลง แถมยังแอบเฝ้าดูพวกหน้าโง่เหล่านี้ที่เอาเงินมาประเคนให้ด้วยสายตาเยาะเย้ยเหยียดหยามเสมอ

"มนุษย์ก็คือสิ่งมีชีวิตที่ชอบแสวงหาชื่อเสียงจอมปลอม เล่นสนุกได้ไม่เบื่อเลยน้า" หลังจากร้ายประวัติความเป็นมาของบ่อนและสิ่งที่ตัวเองคาดคะเนไว้จบ ลูเธอร์ผู้ถือดีก็ส่ายหน้าสรุป

"เจ้าจะมาเล่นพนันหรือจะมาเล่นนิทานกันแน่ ทำส่ายหน้าดุกดิกไม่ได้ ช่วยให้เจ้าดูฉลาดขึ้นหรือกะ เข้าใจไหม" แทตตี้ไม่ไว้หน้า เอ่ยเหน็บแนมสวนขึ้นมาทันทีที่ลูเธอร์พูดจบ ไม่แม้แต่จะทิ้งจังหวะให้พักหายใจ

"โซคร้ายจริงๆ ที่ความรู้อสองพันกว่าปีของข้ามีมากกว่าเจ้าเยอะ ไอ้หนูน้อย!" ลูเธอร์เหลือบตามองคนที่ตัวเองเรียกว่ไอ้หนูน้อยด้วยสายตาดูแคลน

"เฮอะ! ไอ้แก่! ข้าได้หยามไม่ได้ แทตตี้เถียงกลับทันควัน

ด้วยเหตุนี้เอง ชายซึ่งอายุอานามไม่ใช่น้อยสองคนเลยเปิดฉากสงคราม

20 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 1

น้ำลาย พอคนหนึ่งเอ่ยว่า 'ไอ้หนูน้อย' อีกคนก็สวนกลับว่า 'ไอ้แก่' ทันที
เถียงกันไปมาขณะเดินวนรอบบ่อนเพื่อตัดสินใจว่าจะเลือกเล่นอะไรกัน

ขณะที่ 'เฒ่าทารก' กับ 'ทารกน้อย' กำลังดึงดูดสายตาผู้คนรอบข้าง
มอทยาและฟาวแลนซึ่งเดิมทีเดินตามติดอยู่ข้างหลังก็ค่อยๆ ทั้งระยะห่าง
ออกไปเรื่อยๆ กระทั่งหายลับไปในฝูงชนประหนึ่งไม่เคยรู้จักพวกสร้างควม
เสื่อมเสียแก่กองทัพอัศวินราของครีทซ์และอัศวินอารักษ์อย่างสองคนนี่มาก่อน

"ที่นี่คงไม่มีใครรู้จักพวกเขาหรอกนะ" มอทยากระซิบ

"ต่อให้รู้จัก เจอสองคนนี้ทำตัวแบบนี้ก็คงไม่กล้ารู้จักเหมือนกัน"

ฟาวแลนวิเคราะห์อย่างมีหลักการ ช่วยปลอบใจมอทยาและหลอกตัวเองได้
เป็นอย่างดี

เถียงกันก็เถียงไปเถอะ ยิงดีที่สองคนนี้ยังไม่ถึงขั้นลงไม้ลงมือ ถ้าขึ้น
เป็นแบบนี้พวกเขาคงไม่ได้ดึงดูดแค่สายตาผู้คนรอบๆ แต่คงดึงดูดเจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยมาด้วย ทว่าวันนี้ดูเหมือนสวรรค์คงตั้งใจแน่วแน่แล้วว่า
จะไม่ยอมปล่อยให้บ่อนดำเนินกิจการไปด้วยความสงบ เพราะถึงแม้พวกเขา
จะไม่ก่อกรรม คลื่นลมสงบก็ยังอุตุสำหรับคนอื่นก่อนความวุ่นวายในบ่อนขึ้นมา
จนได้...

"เป็นไปได้! เจ้าโกงแน่!" ในขณะที่ทุกคนต่างพูดคุยกันด้วยเสียง
อันเบาอย่างมีมารยาท อยู่ๆ ก็มีคนโวยวายเสียงดังขึ้นมา เหตุการณ์เกิดขึ้น
กะทันหันและเสียงดังแค่ไหนนั้น ดูจากที่มันสามารถเรียกความสนใจจาก
ผู้คนรอบๆ ได้ทันทีทันใดก็คงพอจะจินตนาการออก

"เอ๋? มีพวกเล่นตุ๊กติกเหอเนี่ย" ลูเธอร์หุ่ย่นคอดยาว เห็นได้ชัดว่า
สนอกสนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษ ถึงขนาดโยนเรื่องต่อปากต่อคำกับแทตตี้ที่ค้างอยู่
ทิ้งไปเลย

พิภพที่อยู่ของคนที่โกงหาได้ไม่ยาก เพราะผู้หญิงที่บ่งชี้ว่าอีกฝ่ายโกง
นั้นกำลังแสดงบทแม่คำปากตลาดอย่างเสียดสี ดังนั้นต่อให้ไม่ต้องใช้ตา
มองหา ลูเธอร์ก็สามารถอาศัยหูฟังเสียงและยืนยันจุดเกิดเหตุได้สบาย จากนั้น

ก็เบียดเสียดเข้าไปในฝูงชนก่อนใครเพื่อน แทตตี้ มอทยา และฟาวแลน
ไม่อาจปล่อยเขาไปคนเดียว จึงได้แต่ตามเข้าไปโดยไม่มีทางเลือก

คาดว่าที่ปอนนี่คงไม่มีใครกล้าเล่นโก่งตุ๊กติกมานาน ดังนั้นพอเกิด
เรื่องขึ้น คนจำนวนมากจึงรีบกั้นเข้ามามุงดู ลูเธอร์ใช้ม่านพลังเบิกทางเบียด
เข้าไปไม่ได้ เลยต้องลากแทตตี้มานำขบวน พวกเขาถึงสามารถแทรกเข้าไป
ในวงได้สะดวก

พฤติกรรมใช้ประโยชน์กันเห็นๆ แบบนี้ทำให้แทตตี้ไม่สบอารมณ์
อย่างแรง ทว่าแม้ปากจะพรวดพราดบ่นตลอดตั้งแต่อยู่ภายนอกจนกระทั่งเบียด
เข้าวงใน แต่การกระทำของเขากลับตรงข้ามกับปากอย่างสิ้นเชิงเมื่อระดับ
ความเร็วในการแทรกตัวเบียดเข้าไปเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ปรายตามองบนโต๊ะพนันแวบหนึ่ง ไล่ตั้งแต่อุปกรณ์ที่ใช้ไปจนถึงลักษณะ
การเรียงไพ่ ลูเธอร์ก็มองออกว่าเมื่อครู่ทั้งสองฝ่ายกำลังเล่นอะไรกัน
"ที่แท้ก็โป๊กเกอร์..." จากนั้นเบนสายตามองเลยผู้หญิงซึ่งกำลังคลั่งไปพิจารณา
ชายหนุ่มที่แม้จะถูกกล่าวหาว่าเล่นโก่ง แต่กลับยังคงนิ่งเฉยไม่มีที่ท่าตื่นตระหนก
ใดๆ

ชายหนุ่มท่าทางเพียบพร้อมไร้ที่ติ เพียงพิจารณาทำนองที่ดูสบายๆ
ผ่อนคลายนั้นก็รู้ว่าคงได้รับการยอมรับเลื่องลืออย่างดีมาเป็นเวลานาน ท่าทาง
เขาดูปกติอย่างที่ควรจะเป็น ไม่ว่าจะสีหน้าหรือลักษณะท่าทาง การวางมือ
วางเท้าล้วนแต่ถูกต้องเหมาะสม ไม่มีพิรุณใดๆ ให้จับผิดได้เลย

ชายซึ่งดูสูงศักดิ์เสียยิ่งกว่าสูงศักดิ์ ประเมินทรัพย์สินจากลักษณะ
เสื้อผ้าการแต่งกายแล้วน่าจะร่ำรวยไม่หยอกคนนี้นะหรือจะโกงพนัน น่ากลัว
ว่าต่อให้เห็นเองกับตา แก้วในลิบคนก็ยังคงช่วยเขาแตงนิทานเรื่อง 'ฉันทกับ
คนซีโก่ง' จนหลุดพ้นข้อกล่าวหาไปได้ ส่วนคนที่เชื่อโดยไม่มีควมลังเล แดม
ยังกักไม่ปล่อยแบบผู้หญิงคนนั้นคาดว่าคงหาไม่

แต่สิ่งที่ลูเธอร์กำลังสนใจไม่ใช่ท่าทีของผู้หญิงคนนั้น เขากระซิบกับ
คนข้างตัวอย่างกระตือรือร้นว่า "เรามานพันกันแทตตี้ ข้าว่าถ้าคนแจกไฟ
ไม่ช้ดขวาง ผู้หญิงคนนั้นจะถอดรองเท้ามาฟาดหน้าผู้ชายคนนั้นแน่นอน"

22 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 1

"ข้าพเห็นว่าถ้าเจ้ายังทำตัวแบบนี้อีก ฤกษ์มือเพลิงมาของข้าจะทุบลงบนหน้าเจ้า" แทตตีตอบอย่างไม่สออารมณ์ มือเท้าอยู่ในท่าเตรียมพร้อมต่อสู้เต็มที่ "ผู้ชายคนนั้นอันตรายมาก...เมื่อกี้ข้าเผลอสบตาเขาแค่คิดเดียวเกือบจะถูกดวงตาสีทับทิมนั้นสะกดจิตเข้าให้แล้ว"

"ร้ายกาจขนาดนั้นเขี้ยวเธอ" ลูเธอร์นี่ก็อยากลองของ

"อย่าหันไป" ลี้นเสียง มือข้างหนึ่งก็คบบังสายตาลูเธอร์เอาไว้ "ข้าเห็นด้วยกับแทตตี เขาอันตรายมาก อันตรายชนิดที่เราคาดไม่ถึงทีเดียว..."

ที่แท้หมอทยาและฟาวแลนก็เบียดเข้ามาในฝูงชนด้วย ตอนนี้อาจารย์ยืนเยื้องค่อนไปทางด้านหลังของลูเธอร์ สีหน้าท่าทางค่อนข้างระแวงระวัง

ขณะเดียวกัน พลังที่รับสืบทอดจากแม่ทัพใหญ่กองทัพเทพโอแนคซึ่งอยู่ในกายมอทยาาก็เกิดไหลเวียนขึ้นในเวลาที่เขายังปลอดภัยไร้อันตรายใดๆ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน รวากับต้องการเตือนให้ระวังและสำแดงอำนาจไปพร้อมกัน

แม้แต่มอทยายังเป็นเช่นนี้ ลูเธอร์จึงลั้งเลเล็กน้อย

"ทำไมข้ากลับรู้สึกใกล้ชิดสนิทใจยังไปบอกไม่ถูก" คำพูดนี้เรียกแววสงสัยในดวงตาสองคู่ขึ้นมาทันที

เพียงครู่เดียวให้หลังฟาวแลนเองก็ได้ซื้อสรูปคล้ายๆ กับลูเธอร์พริบตาเดียวคะแนนเสียงตัดลิ้นว่าชายหนุ่มเป็นตัวอันตรายก็ไม่ใช่เอกฉันท์เสียแล้ว

แต่สิ่งหนึ่งที่พวกเขาเห็นตรงกันคือ...สามารถทำให้พวกเขาสี่คนเกิดความรู้สึกสองแบบที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงเช่นนี้ ชายหนุ่มคนนี้จะต้องปิดซ่อนความลับอะไรบางอย่างอยู่เป็นแน่

ขณะที่พวกลูเธอร์กำลังกระซิบบอกกระซิบคุ้ยกัน ชายหนุ่มก็เริ่มมีความเคลื่อนไหว ไม่ปล่อยให้แม่สิงห์แต่งตัวไฮโซตรงหน้าแสดงอำนาจข่มขู่อีกต่อไป เอ่ยว่า "คุณผู้หญิง เล่นพนันก็ต้องมีเดิมพัน ไม่มีหลักฐานก็อย่าพูดจาส่งเดชหาไม่แล้ว...ดีว่าบุคลิกข้าเป็นคนไม่เอาเรื่อง แต่ลองเปลี่ยนเป็นคนอื่นอาจ

จะไม่รู้จักให้เกียรติผู้หญิงก็ได้"

คุณนายไฮโซได้ยื่นแล้วจุกอก

แต่หลังจากบันดาลโทสะได้สักพัก ในที่สุดเธอก็เรียกสติกลับคืนมาได้ บางส่วน เลิกพยายามจับผิดว่าคนแจกไฟส่องสายตาให้อีกฝ่ายอย่างไร และนั่งลงตามเดิม ถลึงตามองอย่างเย็นชาพร้อมเอ่ยว่า "พวกชู้โกงมักไม่ยอมรับหรือกว่าตัวเองโกง"

"ถ้าอย่างนั้นลองถามดูก็ได้ว่านอกจากเจ้าแล้ว ยังมีใครอีกบ้างที่เห็นว่าข้าโกง"

คำถามนี้จี้จุดคุณนายไฮโซเข้าพอดี เพราะเธอเองก็ไม่สามารถอธิบายเรื่องนี้ได้

ตามเหตุผล ถ้าแม้แต่เธอยังสามารถจับพิรุณได้ เป็นไปไม่ได้ที่คนแจกไฟจะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเล่นโกง เพราะคนแจกไฟของบ่อนล้วนแต่เป็นมือชั้นยอด ทุกคนผ่านการฝึกอบรมมาเป็นพิเศษ การจับกลโกงนั้นถือเป็นเรื่องพื้นฐาน นับตั้งแต่บ่อนเปิดกิจการมาจนถึงทุกวันนี้ ทั่วทั้งเมือง ทุกหัวถนน หรือแม้กระทั่งตรอกซอกซอยเล็กๆ ไม่ว่าที่ไหนก็ยังไม่เคยมีข่าวให้ได้ยินได้เล่ามาก่อนว่ามีจอมชู้โกงคนไหนหลุดรอดสายตาไปได้

เธอคงไม่เคราะห์ร้ายถึงขนาดเจอกับเจ้าแห่งนักโกงผู้ซึ่งสามารถบัญชาให้ใครก็ตามเห็นหรือไม่เห็นกลโกงของเขาหรือมั้ง ยิ่งคิดคุณนายไฮโซก็ยิ่งมั่นใจในความสามารถการมโนเพื่อพกของตัวเอง...ควรทำยังไงดี ให้อยอมแพ้คนชู้โกงงั้นเธอ เธอไม่มีทางยอมแน่!

เธอขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ครุ่นคิดอย่างขมขื่น

"คุณผู้หญิง ถ้าข้าสามารถแก้มือเอาชนะเดิมพันกลับคืนมาให้เจ้าได้ เจ้าจะแบ่งให้ข้าเท่าไร" น้ำเสียงละม่อมกระหายอยากเจือแววหนักสนุกของบุรุษพลันดั่งขึ้น ใจความที่เอ่ยตรงประเด็นไม่อ้อมค้อม สำหรับคุณนายไฮโซแล้วเสียงนี้ไม่ต่างอะไรกับเสียงอำนาจพรจากสวรรค์

"ข้าจะแบ่งให้เจ้าครึ่งหนึ่ง!" คุณนายไฮโซกัดฟันประกาศเสียงกร้าว

ดูเหมือนว่าชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้าเธอได้กลายเป็นหนามตำตา

24 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 1

หินตาใจของคุณนายไฮโซไปเสียแล้ว ไม่ว่าจะต้องทุ้มเงินสักแค่ไหน เธอต้อง
หักหน้าเขาแรงๆ สักครั้งให้จงได้

"หึ ตกลง!"

ลั่นเสียง ชายท่าทางเหมือนนักเลงอันธพาลคนหนึ่งก็เดินวงท่า
เชิงโขออกมา

ลูเธอร์นั่นเอง

หลังจากนั่งลงประชันหน้ากับชายหนุ่มอย่างเป็นทางการ ลูเธอร์ก็เริ่ม
เห่ฮอตก

ในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดคุณนายไฮโซคนนั้นถึงได้แต่พูด
ปาวๆ ตราน้ำว่าอีกฝ่ายโง่งอยู่คนเดียวโดยไม่มีใครช่วยสนับสนุนสักคน...เพราะ
เขาเองก็เห็นภาพเหตุการณ์เดียวกัน ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวที่เห็นกับตาว่าชายหนุ่ม
เปลี่ยนไฟ แต่คนแจกไฟกลับเหมือนตาบอด มองไม่เห็นกลโกงอันอุกอาจ
ซึ่งหน้านี้

ว้าว! นี่คงไม่ใช่รายการสมคบคิดกันหรอกนะ

เดิมทีเขาคิดแบบนั้น ทว่าอีกฝ่ายกระทำการอุกอาจขนาดนี้ ย่อว่าแต่
คนแจกไฟเลย ผู้ชมที่อยู่รอบๆ เองก็น่าจะมองเห็นกันหมด แล้วทำไมคนอื่นๆ
หรือแม้แต่คุณนายไฮโซกับพรรคพวกเขาถึงไม่มีใครมีปฏิกิริยาอะไรเลยละ
ถ้าไม่ใช่เขาเองที่ตาฟาดเห็นภาพลวงตา ก็แสดงว่าคนอื่นเห็นภาพลวงตาหมู่
นะสิ...เดี๋ยวก่อน! ภาพลวงตา?

ลูเธอร์สงบใจลงอีกครั้ง

"เมื่อไหร่เจ้าเห็นอะไร" เขาส่งกระแสจิตถามมอทยา

"เมื่อไหร่หะ" มอทยาไม่ค่อยเข้าใจว่าลูเธอร์ถามทำไม เขาชะงักไป
นิดหนึ่งก่อนจะเอ่ยตอบตามจริงว่า "พวกเจ้าเล่นกันตาดึง แล้วคู่ต่อสู้เจ้า
ก็เป็นฝ่ายชนะ"

"งั้นหะ"

"ใช่" ยิ่งลูเธอร์ถาม มอทยายังไม่เข้าใจ

"พูดแบบนี้ก็แปลว่าตาข้ามีปัญหาทั้งนั้นละ" มุมปากลูเธอร์หยัดขึ้นเป็นรอยยิ้ม "ข้าจะบอกอะไรให้ เมื่อกี้นี่เองข้าเห็นเขาหยิบไฟจากในแขนเสื้อออกมาเปลี่ยนไฟในมือตัวเองแบบหน้าด้านๆ อีกแล้ว"

"อะไรนะ"

"อย่าเพิ่งกระโตกกระตาก ให้ข้าทดสอบดูก่อน" ลูเธอร์กำชับ เขา ยกไฟมุกหนึ่งขึ้นแสร้งทำเป็นดู หางตากลับเฝ้าสังเกตชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มรู้สึกได้ถึงสายตาของลูเธอร์ แต่ก็ยังไม่วายพยักหน้าและยิ้ม ให้เขาเล็กน้อยอย่างสง่างาม บนใบหน้าหล่อเหลาไม่มีเค้าความขุ่นเคืองใจ ลึกนิดเดียว

การกระทำเหล่านี้ยังนับว่าน้อย สิ่งที่ทำให้ลูเธอร์รู้สึกไม่สบอารมณ์ ที่สุดคือหลังจากพยักหน้าทักทายเสร็จเรียบร้อย ชายหนุ่มก็เล่นตลกตีกต๋อหน้า ต่อตาลูเธอร์และผู้ชมรอบๆ อย่างต่ำซ้ำไว้ความละเอียดเป็นที่สุด

มีบางอย่างแปลกไป คราวนี้ลูเธอร์เห็นอย่างชัดเจน

นัยน์ตาสีทับทิมของชายหนุ่มส่องแสงสีเข้มจนดูราวกับหยดเลือดสดๆ จากนั้นแผ่กระจายเป็นวงกว้างออกไปปกคลุมทุกทิศทางประหนึ่งกระแสวิงคลื่นที่มองไม่เห็น วินาทีหลังจากนั้น ดวงตาของผู้ชมรอบๆ ปรากฏแวว เลื่อนลอยแล้วก็กลับคืนสติดั้งเดิม ถ้าไม่ได้เห็นตั้งแต่ต้นจนจบ ด้วยความเร็วระดับนี้ลูเธอร์ยังต้องยอมรับว่าตัวเองก็คงจับร่องรอยไม่ได้เช่นกัน

...แค่สามวินาทีก็เรียบร้อยแล้ว!

ลูเธอร์ค่อนข้างคุ้นเคยกับคลื่นพลังสีแดงนั้นทีเดียว ถึงขนาดที่สามารถ บ่งชี้ได้ว่ามันคือคลื่นพลังบังตาอันเป็นเอกลักษณ์ของวิชาสะกดจิต...

"ทำตัวโอหังขนาดนี้ ไม่เห็นข้าอยู่ในสายตาเลยสินะ" เขาขอบสกด ไม่สบอารมณ์ที่โดนคนอื่นดูถูก สีหน้าเลยออกจะเครียดขริมนาคู

แน่นอนผู้คนที่มุงดูอยู่รอบๆ ย่อมไม่รู้ว่าความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายใน จิตใจของลูเธอร์ และก็ไม่รู้ด้วยว่าตัวเองกำลังถูกเล่นตลกตีกใใส่ พวกเขาเห็น เพียงแค่ลูเธอร์ปล่อยมือจากมุกไฟ เข้าใจว่าเขากำลังตัดสินใจว่าควรจะตาม หรือไม่ตามดี ใครจะนึกว่าอยู่ๆ ลูเธอร์จะโพล่งคำพูดประโยคนี้ออกมา

20 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 1

"วิชาสะกดจิตอันล้ำเลิศ เจ้าตั้งใจไม่สะกดจิตข้า คิดว่าข้าจะทำพฤติกรรมอย่างผู้หญิงคนนั้นนั่นหรือ"

คำพูดประโยคเดียวของลูเธอร์เรียกเสียงพึมพำตั้งอึ้งอึ้งทั่วทั้งบริเวณ เสียงอึ้งอึ้งนั้นอาจมาจากเสียงหัวเราะเยาะที่ลูเธอร์พ่นแล้วพาลหาเหตุไร้สาระมาอ้าง หรือไม่ก็มาจากเสียงชื่นชมในความสามารถอันล้ำเลิศของชายหนุ่ม ไม่เช่นนั้นก็คงเป็นเสียงที่เปล่งออกมาจากความลับสนในจิตใจ ไม่รู้ว่าควรหัวเราะเยาะ เลื่อมใส หรือคำทอด้วยความโกรธแค้นดี...สรุปก็คือในที่นี้มีทั้งคนที่เชื่อและไม่เชื่อลูเธอร์ และก็ยังมีบางคนที่ยังลังเลสงสัยเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ที่ว่าคุณนายไฮโซคนนั้นยื่นกรานเข้าข้างลูเธอร์ ในที่สุดสาเหตุที่ทำให้เธอพ่ายแพ้ก็ถูกเปิดโปง มีหรือเธอจะซื่อป้อแก่ต่างให้ศัตรู

ชายหนุ่มคล้ายไม่เข้าใจคำพูดเสียดสีของลูเธอร์ เขาไม่ได้เถียง เพียงส่งเสียงหัวเราะเบาๆ อย่างมีนัยแฝง

"มีอะไรน่าฮา"

"เปล่า" ชายหนุ่มกลืนยิ้ม จ้องมองลูเธอร์อย่างลึกซึ้ง แล้วเอ่ยตอบไม่ตรงคำถาม "เจ้าตาแหลมไม่เบา ก่อนข้างมีความหวังทีเดียว อิม...ทำเจ้าเสียเวลาไม่น้อย ข้าจะชดเชยให้นิดหน่อยแล้วกัน" ขณะเอื้อนเอ่ย การ์ดสีม่วงทองขนาดประมาณหนึ่งฝ่ามือใบหนึ่งก็ถูกเลื่อนมาตรงหน้าลูเธอร์

ลักษณะการ์ดดูเหมือนไพ่เล่น สีม่วงทองนั้นบ่งชี้ว่าวัสดุที่ใช้ทำการ์ดอย่างน้อยๆ ก็ต้องเป็นมอริลซึ่งเป็นโลหะหายาก ลูเธอร์เพียงปรายตามองอีกครั้งก็สามารถจำแนกได้ว่าการ์ดใบนี้มองครึ่ประกอบด้วยทองไวโอเล็ต ซึ่งมีคุณสมบัติอ่อนตัวยืดหยุ่นเป็นเลิศ

นี่มันวัสดุชั้นยอดที่สามารถใช้สร้างอุปกรณ์ป้องกันพลังเวทได้เชียวนะ! ไหง่เอามาทำการ์ดละเนี่ย คนที่ทำเรื่องแบบนี้ได้มันพวกล้างผลาญทรัพยากรธรรมชาติชัดๆ! ลูเธอร์ยิ่งคิดก็ยิ่งหงุดหงิด ทำไมเขาถึงไม่มีเงินเหลือเฟือไว้ถลุงเล่นบ้างนะ

ผู้คนที่มุงอยู่รอบโต๊ะพนันและเห็นการ์ดใบนั้นล้วนรู้สึกเดือดดาล

พลุ่งพล่านเช่นเดียวกับลูเธอร์ การปรากฏขึ้นของการ์ดสีม่วงทองทำให้พวกเขา
ต้องสูดหายใจเย็นเยือกซ้ำแล้วซ้ำเล่าพลางพึมพำกับตัวเอง พวกมอทยาต่าง
สัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่เปลี่ยนไปประหนึ่งพายุลูกใหญ่กำลังก่อตัว

...ผิดปกติ

ถูกปกคลุมด้วยบรรยากาศแบบนี้เข้า ร้อยทั้งร้อยความคิดแรกที่ผุดขึ้น
ในหัวคือเผ่น แน่หนอนว่าถ้ามอทยาและแทตตี้ไม่ได้รับการฝึกฝนมาก่อน
พวกเขาเองก็คงไม่พ้นทำอะไรวู่วามเช่นนั้นเหมือนกัน... ส่วนฟาวแลนนะเธอ
อัศวินทั้งสองเบิกทางไปทางไหน เขาก็ไปทางนั้น บนหน้าไม่มีร่องรอย
ความกังวลแม้แต่ชนิดเดียว

กระทั่งในที่สุดก็มีแขกนักพนันซึ่งค่อนข้างเสียงดัง แถมดันลืมควบคุม
เสียงตัวเอง โพล่งที่มาจากไปของการ์ดใบนี้ออกมา

"นั่นมันการ์ดวิโอพีมึงกรซ่อนไม่ใช่เหรอ องค์กรเทพ! นั่นนะต่อให้มีเงิน
ก็เชื่อว่าจะครอบครองได้ ทั้งพลัง ยศศักดิ์ ฐานะในสังคม และอิทธิพลอำนาจ
อย่างน้อยที่สุดก็ต้องมีสามในสี่อย่างนี้ถึงจะได้มานะ!"

แขกนักพนันพูดแทนเสียงในใจของเหล่าพ่อค้าคหบดีมากมายที่ไม่ได้
รับการจัดว่าเป็นผู้สูงศักดิ์ กว่าครึ่งเป็นพวกนักพนันธรรมดา จะมากจะน้อย
ต่างคนต่างก็รู้อยู่แกลใจ

'มึงกรซ่อน' สามพยางค์นี้สะกิดเส้นประสาทบางเส้นของลูเธอร์เข้า
อย่างจัง

แรกเริ่มที่เห็นการ์ดสีม่วงแดงลวดลายสีทอง บนตัวการ์ดไม่มีตัว
อักษรใดๆ ใบนี้ เขายังไม่ทันคิดอะไร มาถึงตอนนี้เรียกได้ว่าเพิ่งจะหนีออก...

แลตตี้พิวตำมีสิ่งที่เป็นที่สูงสุดในโลกและมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วอยู่สองสิ่ง
หนึ่งคือบ่อนที่คุณภาพดีที่สุดในโลก ซึ่งก็คือสถานที่ที่พวกเขาอยู่
ตอนนี้ สองคือสมาคมพ่อค้าที่รู้จักกันในนามมึงกรซ่อน สมาคมซึ่งสำรอง
สินค้าทุกอย่างแม้แต่สมบัติล้ำค่าของเผ่าพันธุ์มึงกร

'งานประมูลมึงกรซ่อน' ซึ่งมีกำหนดการจัดงานที่แน่นอน ไม่เพียงแต่
จัดเพื่อให้บรรดาขุนนางและผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายเดินทางมาเข้าร่วมเท่านั้น แต่

28 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 1

ยังหาญกล้าเทียมฟ้าให้ผู้ที่พวกเขาคิดว่า 'คุณสมบัติไม่พอ' อีกส่วนหนึ่งได้ ผิดหวังกลับไปอีกด้วย

นอกจากนี้การ์ดเลอคาสีม่วงทองของมังกรซ่อนยังเป็นที่เลื่องลือในเรื่อง ว่าจำกัดไว้เฉพาะสำหรับแควระดับวีไอพียิ่งกว่าวีไอพีของพวกเขา

"เกรงใจเกินไปแล้ว"

ถึงปากจะพูดอย่างนั้น แต่ลูเธอร์ก็ไม่รู้จักหรอกว่าอะไรคือสิ่งที่เรียกว่า 'ความเกรงใจ'

ท่ามกลางสายตาดิจจานับไม่ถ้วนที่จับจ้องมองมา เขาเก็บการ์ดใบนั้น ขึ้นมาอย่างไม่อึ้งขังขอบ ไม่ได้รู้สึกรู้สึกละเลยสักนิดว่าสายตาร้อนแรงมากมาย แทะจะเผาทำลายการ์ดในมือเขาพวกนั้นมันน่าสะพรึงกลัวเกินจะทานรับ แค่นั้น...ความโลภโมโหสัน

การที่ลูเธอร์เก็บ 'ของขวัญชุดเซย์' ที่ล้ำค่าขนาดนี้ต่อหน้าต่อตา ประชาชาติได้กระตุ้นให้ความคิดด้านมืดในตัวมนุษย์ทั้งหลายก่อตัวปะทุขึ้นอย่าง เงียบๆ เสียแล้ว...

คิดดูสิ การ์ดวีไอพีมังกรซ่อนเลยนะ! ลองมีเจ้าสิ่งนี้ในมือ การเข้าไป ในงานประมูลอันลึกลับนั้นก็ไม่ใช่แค่ความฝันลมๆ แล้งๆ อีกต่อไป ถึงจะ ไม่มีเงินมากพอประมูลสินค้าสักชิ้นก็เถอะ แต่แค่ได้เข้าไปใกล้ๆ ก็พอใจแล้ว!

ด้วยประสาทรู้รู้อันฉับไวของพวกเขาเผ่าพันธุ์ปีศาจ ลูเธอร์สังเกตเห็น ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในฝูงชนได้ทันที ทว่าเขายังคงไม่เผยพิรุณ อันใด เพียงยิ้มน้อยๆ อย่างใจเย็นให้ชายหนุ่มซึ่งนั่งตรงข้าม ก่อนเอ่ยถาม "สมนาคุณด้วยของขวัญชิ้นใหญ่ขนาดนี้ บอกชื่อเสียงเรียงนามเจ้าสักหน่อย ดีไหม ยังไงก็ให้ซ้ำได้ว่าใครกันหนอช่างแสนใจกว้าง ไม่งั้นข้าคงค้างคาใจ ไปตลอด"

"เจ้าค้างคาใจก็แปลกแล้ว!" ไม่เสียทีที่เป็นผู้มีความอดทนในการออก ร่วมปฏิบัติภารกิจกับลูเธอร์ กระแสจิตที่ส่งมาจากคนสามคนทางด้านหลัง ดังขึ้นเป็นเสียงเดียวอย่างน่าอัศจรรย์

เห็นได้ว่ารูปแบบพฤติกรรมอันชั่วร้ายของเขาเป็นที่ประทับใจ

แคไหนด

"หึหึ อยากจะรู้ว่าข้าเป็นใครนั้นไม่ใช่เรื่องยากเลย" ชายหนุ่มมองสบนัยน์ตาสีเงินของลูเธอร์ แนนอนว่าเขาไม่มีทางมองข้ามสัญญาอันตราายภายใต้แววตาเรื้อยเฉื่อยไม่เคร่งเครียดจริงจังนั้นไปได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอีกฝ่ายกำลังประกาศเตือนอย่างเป็นทางการครั้งสุดท้าย บอกให้เขาจัดการเก็บกวาดปัญหายุ่งยากที่ก่อขึ้นมาเสียให้เรียบร้อยหาไม่แล้วจะมีคนผลอทำเรื่องให้ลูกกลมใหญ่โตจนเขาถอนตัวไม่ได้

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ถ้าเขาคิดจะไปจริงๆ ในบ่อนนี้ยังจะมีใครขวางเขาได้กัน เด็กสมัยนี้ไม่รู้จักเคารพผู้อาวุโสชะบ่างเลย จะขวางเขา ถ้าเปรียบเทียบกับคนตามลำดับชั้นของแผ่นดินใหญ่ ส่งลำดับชั้นเทพมาลึกลับกว่าหรือยี่สิบคน... หึ แบบนั้นคงจะพอมีรสชาติอยู่บ้าง

"หากพวกเจ้ามีใจใคร่รู้จริงๆ ก็ไปลองพลิกอ่านบันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับอัศวินคูเอาเถอะ แต่กาลก่อนข้ามีสองฉายานาม คือเทพดาบหมอกเขาเขียว และเทพอัศวินแห่งเงา" ในน้ำเสียงที่เขาเอื้อนเอ่ยเจือแววหวานคะนึงที่ว่าไบหน้าของผู้คนรอบๆ รวมถึงลูเธอร์ แทตตี้ ฟาวแลนมีเพียงแต่ความงุนงงสงสัย เห็นได้ชัดว่าไม่ได้รู้สึกประทับใจฉายานามอันน่าเกรงขามทั้งสองที่เพิ่งได้ยินได้ฟังผ่านไปสักเท่าไร

มีแต่มอทยาซึ่งเป็นเด็กศิษย์ฝึกศึกษามาตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนเท่านั้นที่เอาจริงเอาจัง ตั้งใจครุ่นคิดอยู่นานจนคิ้วขมวดเป็นปม แต่จนแล้วจนรอดก็ยังคงคิดไม่ออก จึงต้องยอมแพ้อย่างไม่เต็มใจนัก

อันที่จริงก็เชื่อว่าจะไม่มีการเคลือบแคลงสงสัยว่าเขาอาจแค่พูดเรื่อยเปื่อยไปเรื่อยเลย ทว่าด้วยบุคลิกท่าทางอันงามสง่าจนคนทุกผู้ทุกนามทั้งหญิงชายล้วนเปลอยยอมสยบ ต่อให้สงสัยก็ไม่มีใครอาจหาญเอื้อนเอ่ยความเห็นที่จัดว่าเป็นการดูหมิ่นแบบนั้นออกมา

สรุปคือไม่ว่าคำพูดของเขาจะมีความจริงอยู่ที่ส่วน คำว่า 'เทพ' ที่เหมือนจะเป็นนัยบอกใบ้บางอย่างก็เพียงพอที่จะทำให้ผู้คนยอมเชื่อไม่ว่ามันจะเป็นความจริงหรือไม่ก็ตาม แม้แต่คุณนายไฮโซซึ่งถูกโกงพนันคนนั้น

30 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 1

จนถึงตอนนี้ก็ยังคงเอาแต่ยื่นเงียบๆ ไม่หือไม่อือแม้สักคำ

เธอกำลังสำนึกเสียใจ...

ถึงแม้จะไม่รู้ว่าพวกล่าดับชั้นเทพว่างมาเล่นโก่งพนันไปเพื่ออะไร แต่ในเมื่อล่วงเกินไปแล้ว คนที่มีสมมอยู่ข้างนั้นก็หาจะแยกแยะได้ว่าควรทำตัวอย่างไรต่อไป

ชายหนุ่มกวาดตามองดูผู้คนซึ่งส่วนใหญ่ยังชะงักค้างอยู่ที่ท่าเดิม ท่าทางดูพอใจในผลงานของตัวเอง เขาลุกขึ้นอย่างนุ่มนวล เดินเลียบบขอบโต๊ะไปทางด้านลูเธอร์ ฝ่ายหลังมองดูฝ่ายแรก แม้จะไม่มีความคิดเห็นไหนมากมาย แต่ภายใต้หน้ากากที่สร้างเป็นไม้แอสสนใจนั้นคือความระแวงระวังตัวอย่างมาก

การรู้สึกดีกับคนคนหนึ่งไม่ได้หมายความว่าคนคนนั้นไร้พิษภัย

ลูเธอร์จึงไม่อาจไม่ระวังตัว

ดีที่ไม่มีเรื่องเหนือความคาดหมายใดๆ เกิดขึ้น ชายหนุ่มเพียงเดินเข้าไปหา มือข้างหนึ่งตบไหล่ลูเธอร์เบาๆ แล้วเอ่ยอย่างมีนัยลึกซึ้งว่า "เงินพวกนั้นลำพังข้าคงใช้ไม่หมด ยกให้เจ้าเลยแล้วกัน จำไว้ว่าต้องไปงานประมูลให้ได้ โดยเฉพาะงานประมูลวันที่สอง ถ้าไม่ไป พวกเจ้าจะต้องเสียใจ จำเอาไว้ให้ตีสละ"

ชายหนุ่มก้าวเท้าออกเดินอีกครั้ง เหล่านักพนันราวกับต้องมนตร์สะกด ขยับซ้ายขวาเปิดทางให้เขาอย่างพร้อมเพรียง ดูมีวินัยไม่ต่างอะไรกับทหารรักษาพระองค์ที่ตั้งขบวนเบิกทางให้องค์จักรพรรดิโดยเฉพาะ

เขาจากไปอย่างผ่าเผย

ส่วนพวกลูเธอร์ได้แต่มองหน้ากัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)